

Brændevinshandel 2. Juli 1870 § 7 og Lovene om Politivedtægter af 11. Februar 1863 § 8 og 4. Februar 1871 § 6, Lov Nr. 73 af 23. Maj 1873 § 10 og Straffelovstillæget Nr. 129 af 1. April 1905 § 6:

Der er formentlig Grund til at sondre mellem den tilfældige, ikke trafikmæssige og den professionelle Overtrædelse af Udskænkningenslove. For at komme den trafikmæssige Overtrædelse til Livs er det nødvendigt at have Straffebestemmelser ogsaa overfor den enkeltstaaende, af en Privatmand tilfældig forøvede Næringsovertrædelse, uagtet den i og for sig, set fra et Næringssynspunkt, er uskadelig. Den trafikmæssige Overtrædelse lader sig i Almindelighed kun bevise gennem enkelte enligstaaende Overtrædelser, og hvor Politiet overhovedet forfølger saadanne, er det navnlig, fordi det anser dem som Udslag af en Trafik, der ikke fuldt ud er oplyst. Det er nødvendigt at have smaa Bødestraffe for Enkeltovertrædelserne, naar de ikke bevises at være Led i en almindelig ulovlig Trafik; men der er paa den anden Side god Grund til at have strenge Straffe, saa snart det trafikmæssige er oplyst. Den lave Bøde, som lettelig bæres af Trafikken som en Del af Driftsudgifterne, egner sig ikke til at undertrykke Trafikken.

Som fremhævet Sp. 4275—76 bør der sættes en alvorlig Straf for Udskænkning af stærke Drikke af Værten i en alkoholfri Beværtning eller i et saadant Herbergeri.

Anden ulovlig Udskænkning af stærke Drikke end den trafikmæssige og den alkoholfri Beværter er i § 44, 2. Stykke, foreslaaet straffet saaledes, som ulovlig Brændevinsudskænkning for Tiden efter Næringslovens §§ 77 og 78 straffes.

Og al anden ulovlig Beværtning end Udskænkning af stærke Drikke er i 3. Stykke foreslaaet straffet, som almindelige Næringsovertrædelser for Tiden straffes efter Næringslovens § 75:

Overtrædelser af Lovens Politiforskrifter straffes efter 4. Stykke.

Almindelige Overtrædelser af Politivedtægterne straffes for Tiden med Bøder indtil 100 Kr. I 4. Stykke har man foreslaaet Mulighed for Domstolene til at forøge denne Straf i Gentagelsestilfælde, ligesom man har fastsat et Minimum. Her maa imidlertid tages i Betragtning, at dette Minimum ikke anses bindende for de Sager, i hvilke en mindelig Afgørelse finder Sted, hvilket for offentlige Politisagers Vedkommende er den hyppigste Afgørelsesmaade; og efter Paragraffens sidste Stykke henhøre alle Overtrædelser af den heromhandlede Lov under den offentlige Politiret.

§ 45. I Lande som f. Eks. Sverige¹⁾ og til Dels Tyskland¹⁾ har man anset det for nødvendigt at gøre den alkoholfri Beværtnings Skæbne afhængig af Administrationens Skøn. Det er, som alt anført, i høj Grad vigtigt, at de nævnte Beværtingers Alkoholfrihed overholdes, og det kan ikke nægtes, at det administrative Herredømme over de alkoholfri Beværtinger i høj Grad letter denne Opgaves Gennemførelse. Naar det udelukkende ligger i Administrationens egen Haand, om dens Trusler skulle iværksettes eller ikke, ville Advarsler fra Administrationens Side selvfølgelig betyde mere end, hvis Iværksættelsen afhænger af, om Administrationen kan tilvejebringe et Bevis, der tilfredsstiller Domstolene.

Alligevel har man ikke ment at burde unddrage den alkoholfri Beværternæring anden Nærings almindelige Ret til at faa Spørgsmaal om Straf og Fortabelse af Næringsadkomst afgjort ved Domstolene. Men noget andet er det, at der blandt de Straffe, som den alkoholfri Beværter bør kunne idømmes, foruden den absolutte Fortabelse af Næringsadkomst ogsaa formentlig bør være en betinget Fortabelse, afhængig af den Maade, paa hvilken Beværteren efter Dommens Afsigelse ifølge Administrationens Skøn driver sin Forretning.

Hvis Administrationen om en alkoholfri Beværter, der har skænket stærke Drikke, har den Mening, at han ikke kan holdes indenfor Lovlighedens Grænser, saa længe han nyder almindelig Næringsfrihed, men at han maaske vilde kunne holdes indenfor Loven, hvis Politiet fik fuld Haand i Hanke med ham, vilde det baade være et unyttigt Spild af Værdier og en Inhumanitet, om Administrationen af Loven blev tvungen til hos Domstolene at forlange den skyldige fuldstændig fradømt al Beværterret, fordi den omtalte mildere Straf ikke eksisterede. Og paa den anden Side, den menneskelige Utilbøjelighed til at rive en Borger ud af sit Erhverv indeholder altid en Fare for, at Domstolene, til Skade for Lovens Opretholdelse, skulle vige tilbage fra

1) Bilag S. 48, 107.